

Gabor Czibulas
Dipl. Psych.
D - 81245 München Hofmiller Str 23 Tel: 089/516 622 80; Fax:03212/1049948
e-mail: czibulas@gmx.de

AZ 1959-BEN ÉRETTEK 50 ÉVES TALÁLKOZÓJA.
KASTLBAN 2009 MÁJ. 30 – JÚNIUS 1. KÖZÖTT.

A hagyományos VERBUNKÓS – unk csalogató strófaival kívántuk az 1959-ben érettek táborát megmozgatni:

.....

Elröpültek az éveink villámbuzgó szárnyakon,
Pihenj meg Chronos, három napra a kasteli várormon,
Állj be közénk, vigadjunk, ott lesz majdan dínom dánom!

Ott vár ránk az öreg harang a Csupaohjé* völgyében,
Buzdúlnak a pincérek tizennégy söntésben,
Jöjjön ki-ki férjjel, nejjel vagy tenmaga nevében,
Ott várunk Rád, pünkösdkor, aggkorunk hevében!

(* Csupaohjé = LauterAch)

És jöttek a volt osztálytársaink, s azok élet-és házastársaik. 43 – an jöttünk össze és legalább nyolc volt osztálytársunknak kellett a jövetelét vagy saját vagy házastársa egészségi problémája miatt lemondani!

Büszkék lehetünk magunkra – hogy az öndicséret ne szagolják kellemetlenül – már csak azért is, mert mi, az 1959-ben érettek, az ötven évet átfogó 15 hivatalos és nemhivatalos (azaz közbeeső vagy gyakorló, amelyen általában 40 – 45 –en vettünk részt) találkozási alatt bebizonyítottuk, hogy a gimnáziumi közös éveink, olyan közelséget adtak mindannyiunknak, amelyről nem kívánunk lemondani.

Valamennyiünk csalhatatlan érzése az volt, hogy Chronos, az a felelőtlen időisten kibökött velünk, mert ármányos módon külsőleg ráhamisított a tulajdonképpeni életünkre egy csomó évet azaz, mi,...tulajdonképpen sokkal fiatalabbak vagyunk, mint sem ahogy mások azt hinnék!

Ha akkor, amikor még sokkal fiatalabbak voltunk, az érettségink után nekiálltunk volna a marathoni futótávnak, s egyfolytában máig futottunk volna (szünet nélkül), akkor már 1016 szor kerültük volna meg a földet az equator magasságában! Tessék ezt meggondolni és utánunk csinálni!

Na de mással foglalkoztunk, így valamennyi 1959-ben érettből számtalan akadémikus és főleg tisztességes polgár lett, akik nem szaladgálnak csak úgy föl vagy le, marathont ide, equator oda.....

Ezt a benyomást nyerhettük egymásról, akik már május 30-án, pénteken megkezdtük a találkozót. (09017)

(a külön mellékelt képek feladó codeszámát a témához kapcsolódva közlöm.)

A bevezető (09007)

Szombat, máj. 30.-a volt a gyülekezőnk második napja, itt találkoztak sokan öt éves szünet után egymással. (Ismét Kastl utcáin...09018)

A tervezett programunk szerint a szombat esti vacsora volt az első közös hangulatos együtt-lét, ami szokás szerint az éjszakába nyúlt. (09026 majdnem együtt a gyülekezet.) Természetesen körbejártak a fényképek „abból az időből”, itt valaki mesélte, hogy „...emlékszel a Meszesre,...” ott egy másik valami közös turpisságról beszélt, persze egy páran a kocsmáros lányára az „Ingridre” is emlékeztek, mindenütt az elérzékenyült hangú nosztalgia,...a kastli multunk visszatért teljes nagyságában, pompás színezetében!

Az est forráspontja a „nyilvános gyónás” volt, amely alkalmat adott ABC-s sorrendben mindenkinek, hogy két három mondatban beszámoljon az elmúlt 50 évről! Nehezen indult be a beszámoló, de mindenki igyekezett oly röviden és oly precízen, ahogy csak lehetett az éle-

te egy-két mozzanatát dióhéjban a nyilvánosságra hozni!

De közben megtárgyalta a közösség a másnapi eseményeket. (O9O39 Az ünnepi előkészületek.)

Másnap, vasárnap május 31.-én következett a „hivatalos” fellépésünk. A gimnázium szégyenteljes bukása körülményeit a helybeliekkel elfelejtetni kívánva, meghívtuk a község képviselőiben Braun első polgármester urat, hogy kellemes emlékeink és hálánk jeléül egy két ajándékot átadhassunk. (O9O49 a Gladiátorok bevonulása!)

Az „akadémiai negyed óra” és a tradicionális mikrofonhibák legyűrése után köszöntöttem a polgármester urat, (szép számú vendégeinket, korábbi kastlistákat) és a jelenlévő 1959-ben érett osztálytársaimat, utolsó mondatommal Braun úrnak átadva a szót. (O9O54)

Kimondott jó hangulatban és sok-sok köszönő szóval értékelte a polgármester a Kastlihoz, a Klosterburghoz, a volt gimnáziumunkhoz kötődő vonzalmunkat és remélte, hogy ez a zavar-talan kapcsolat a jövőben is így marad, ő a maga és a falu részéről mindent meg szeretne tenni ezért. (O9O60 Braun polgármester beszél a gyülekezethez.)

Tarnai Laci (ki tetszik hallani ezt az 1959-es diákos keresztnév becézést?) köszöntötte a polgármester urat, a gyülekezetet és osztálytársait, arra utalva, hogy nemcsak az egyes korosztályok, hanem a volt diákok újra szervezett közössége, az ALUMNI e.V. egyik feladata a Klosterburghoz, Kastl lakosságához való kapcsolat fenntartása és ápolása. Megemlítette az ALUMNI abbéli szándékát, hogy Dr. MirzaHusseini úr javaslatára az új intézet egy bizonyos folyosóján egy örökös emlékkiállítását kíván felállítani (O9O61 ALUMNI - Tarnai).

Beszéde után átadtuk ajándékainkat (O9O65 az első ajándék, majd O9O70, az utolsó ajándék átadása).

E közben kineveztük Braun polgármester urat „tiszteletbeli 1959 – esnek” (Bucsis Lóri saját kezűleg hajította végre a „felavatást” O9O64).

Az átrendezések, ill. a pár perces szünet alatt együtt ül a „koronatanács” (O9O75) és diplomáciai nyíltsággal fésüli át a közelmúlt eseményeit! (O9O77)

E közben összeállt az 1959-es corona, a díszvendéggel (O9O88) majd megörökítettük a majdnem első 1959-eseket az utolsó Kastlban érettekkel – az ülő sorban balról az első három személy, köztük Müller György junior (O9O90).

Müller György szenior, a volt gimnázium még Kastlban élő volt nevelőjét kértük fel, hogy számoljon be az intézmény végnapjairól, azokról az eseményekről és főleg melléfogásokról, amelyek végül is csődbe vitték az iskolát. (O9O92 és O9O93).

Neveket és konkrét tényeket csak Braun polgármester nevezett meg korábban, kisebb körben (O9O77).

Ezt a beszámolót követte lent az alsó kertben – „Memorial Garden” – a meghalt tanáraink-és iskolatársainkra emlékezve, két rózsatő ültetése a kópjafák tövébe, amit az összegyűltek egy imával fejeztek be (O9O94, O9O96 és O9O97).

Ezzel az aktussal véget ért a nyilvános 50 – éves ünnepség, s a Klosterburgtól búcsút véve ebédelni siettünk, mert hát délután 15 órai kezdettel „irodalmi délután” volt meghirdetve.

Ez a nagyigényű programot a „Cafe Anni” terraszán Schwend-ben a sok idegen jelenlétében sajnos nem volt megvalósítható – a kávé és a sütemények úgy is sokkal izgalmasabbaknak tűntek – így az „utolsó vacsora” (O9108) után került csak például a „Mathematika érettségim tortúrája” című visszaemlékezés felolvasásra.

De közben Tarnai Laci számolt be köreinkben az ALUMNI céljairól, programjáról és beszámolóját követően 7 (h é t) új tagot sikerült verbuválnia!

A közös, kiváló hangulatú búcsúesténket nótázással (O9117) és természetesen a „szorosabb belső kör” jóval éjfél utánig tartó heves diszkuziójával fejeztük végül is be (a személyzet legnagyobb öröme).

Az elbúcsúzásra aztán pünkösd hétfő délelőttjén került sor, amikor a búcsú hangulatában, a jövőt tervezve egy páran még el is pityeredtek!

Kastl – ban voltunk, a Klosterburgban a régi iskolánkban jártunk, bennünk volt egymás megbecsülése, egymás szeretete és magunkkal vittük ezeket az emberi értékeket, velünk maradt az iskolánk szelleme!

Czibulás Gábor 1959

München

